

Hồng Sakura

Ngọc Trai

Phần 1. Ngôi sao ngoài tầm với

Hôm nay Nam không mặc sơ mi như thường lệ, mà thay vào đó là áo thun cổ tròn màu xanh biển cùng 1 chiếc jacket khoác ngoài. Vai áo và mái tóc anh ẩm ướt, có lẽ là do cơn mưa phùn ban nãy. Trời dạo này hay mưa kiểu ấy, nhẹ lất phất như bụi, mà cứ thử coi thường đi thì biết. Thế nào lại chẳng sụt sịt vào hôm sau.

Cánh cửa phòng làm việc của Nam vừa đóng lại, chị em bên ngoài đã xì xầm, nửa bàn tán, nửa xuýt xoa.

“Sếp phó mình không hổ danh ngôi sao tòa soạn, mặc style nào cũng hấp dẫn dễ sợ hen...”
“Người đẹp thì mặc gì cũng đẹp mà!”

.....

Không biết tự bao giờ tôi có thói quen lắng nghe mọi người nói về anh mà chẳng lên tiếng 1 lời nào, lại còn cố giấu đi cảm xúc của riêng mình, vờ không quan tâm. Tôi vốn không phải là kẻ thiếu hòa đồng như vậy, nhưng chẳng hiểu sao bản thân cứ sợ phải trở thành 1 trong những vệ tinh xung quanh anh.

Tôi chỉ thích nhìn Nam từ góc làm việc của mình, qua vách kính phòng được dán decal mờ, chỉ thấy mỗi gương mặt anh lúc thì chăm chú vào máy tính, lúc thì ngửa mặt ra ghế suy nghĩ. Nhiều lúc anh cũng hay đứng dậy, làm vài động tác thể dục và ngó ra bên ngoài quan sát mọi người 1 lượt. Cũng có lúc anh dừng lại ở góc nào đó, nhưng chưa bao giờ là chỗ này, nơi tôi đang trộm nhìn vị sếp trẻ của mình. Nếu có ai đó lọt vào đôi mắt anh, chắc không thể là tôi.

Thế nhưng việc lọt vào mắt xanh của ai đó bạn yêu quý đôi khi lại chẳng phải là điều quan trọng gì lắm. Niềm hạnh phúc với tôi đơn giản chỉ là được cùng anh ngồi uống 1 cốc cà phê, lắng nghe nhịp thời gian trôi như những kẻ rối hơi sống chậm giữa một Sài Gòn lúc nào cũng vội vã.

Tôi cứ nghĩ niềm hạnh phúc giản đơn ấy sẽ không bao giờ đến với mình, nhưng cuộc sống kỳ diệu ở chỗ khi bạn chẳng trông mong gì thì nó lại xảy ra. Hết như một giấc mơ.

Phần 2: Giấc mơ Luân Đôn

Đó là một buổi tối của ngày thứ hai bận rộn, và tôi phải ở lại làm việc thêm giờ vì thiếu sót trong bài viết nộp hồi sáng. Ko phải lần đầu tiên nhưng là lần ở lại trễ nhất của tôi từ hồi đi làm đến giờ.

“Chưa về nữa à?”

Đang vui đầu vào Internet tìm kiếm tài liệu bổ sung, tôi gần như ko nghe thấy câu hỏi cho đến khi bước chân anh tiến đến sát cạnh.

“À...em...phải sửa bài cho kịp ngày mai..”

“Bài gì vậy?”

“Về Làng nghề Bát Tràng thôi...”

“Mệt hen. Thôi, nghỉ tay chút nào. Mình cũng đang dở việc, nhưng cứ ăn tối đi đã. Ra kia ăn phở nhé?”

Thế là chúng tôi ngồi ăn cùng nhau trong 1 quán phở bò viên ven đường gần tòa soạn. Quán này chỉ bán buổi tối, nhiều khi mọi người ở lại trễ cũng hay ra đây, nhưng tôi hơi ngạc nhiên khi biết Nam cũng là khách quen của cái quán bình dân này.

“Đi đâu xa vẫn thấy phở Việt Nam mình là ngon nhất” – Anh rút đôi đũa và chia cho tôi, khẽ đưa mũi cúi xuống ngửi mùi hương tô phở, giọng tâm đắc.

“Chắc anh đi nhiều nơi lắm nhỉ? Có nơi nào để lại ấn tượng sâu sắc ko anh?”

“Ấn tượng sâu sắc à?” – Nam chống cằm, nheo mắt suy nghĩ – “Chắc là quãng thời gian học ở Luân Đôn rồi...”

Như được khơi lại ký ức cũ, anh say sưa kể về những năm du học trời Âu, dẫn đưa tôi lạc vào xứ sở sương mù với những cung điện, bảo tàng, bánh xe thiên niên kỷ, sân vận động Wembley, rồi cả ngọn đồi Notting Hill nổi tiếng trong bộ phim mà tôi vốn rất yêu thích...

“Mình đã từng lên ký tên lên cuốn Once in your life trong thư viện Anh cơ đấy. Thật trẻ con phải không? ” – Anh vừa mỉm cười, vừa vò đầu như một cách biểu lộ sự xấu hổ dễ thương.

Trong tôi bỗng dần hình thành một giấc mơ xa vời. Nếu may mắn, một ngày nào ...trúng số, nhất định tôi sẽ đến Luân Đôn. Đơn giản vì ở đó không chỉ nổi tiếng và thơ mộng, mà còn là nơi tôi muốn nhìn thấy chữ ký của anh trên quyển sách ấy nữa. Hình như điên quá thì phải?

Vậy mà sau một buổi tối nổi hứng với giấc mơ điên khủng ấy, tôi thức trắng đêm để viết cả một bài dài với những trang chữ vẽ vời khát vọng. Cứ như phải lúc lên đồng, ý tứ ở đâu liên tục trào dâng khiến tôi viết hết đoạn này đến đoạn khác. Bình thường trưởng ban giao bài có 2 trang mà vất óc viết suốt mấy ngày, còn bị sửa lên sửa xuống. Chẳng lẽ tình yêu Luân Đôn (đúng hơn là tình yêu dành cho Nam) của tôi lại có chất doping mạnh đến vậy sao?

Thật khó tin. Càng ko thể tin nổi khi tôi gửi mail tặng cho Nam bài viết để “cảm ơn về bữa ăn tối thật hay”. Trời ạ. Bữa tối mà *hay* là thế nào??

3. Người đồng hành

“Ngôi sao của tòa soạn” gọi tôi vào phòng riêng ngay buổi chiều hôm sau, bảo tôi rằng anh rất bất ngờ với bài viết tôi đã gửi, và rằng anh sẽ đăng bài báo ấy vào số kế tiếp trước khi cử tôi sang Luân Đôn làm chuyên đề phóng sự về du học sinh trong 1 tuần.

Tôi thậm chí còn không thể đứng dậy sau khi Nam đã bắt tay cảm ơn và chúc tôi hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Mọi chuyện diễn ra đột ngột khiến tôi phải chạy vào toilet ngay sau đó để tát nước vào mặt và tự véo má mình – “Phải chăng ta vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mơ?”

“Mới nghe anh Hòa trưởng ban nói Quyên được cử đi Anh hả? Chúc mừng hen!”

– Cô bạn đồng nghiệp cất tiếng khi vừa bước vào.

“Cảm ơn Thụy. Có muốn mua gì ở đây không, mình mua cho?”

“Thôi, không cần đâu”

Thụy cười nhạt, nhìn tôi qua tấm gương của toilet, rồi đi vào buồng vệ sinh riêng đóng sập cửa. Lúc này tôi mới nhận ra câu hỏi của mình thật không hay ho gì, nhất là khi bản thân giống như 1 kẻ đang cướp ngang phần thưởng mục tiêu mà mọi người đang phấn đấu để đạt được.

Nếu tôi là Thụy, chắc tôi cũng phản ứng như vậy thôi.

...

“Vũ đi cùng em chuyến này đây. Nên trao đổi trước thì hơn” – Anh Hòa đề nghị khi tôi nộp bản lịch trình công tác. Tôi không hay nói chuyện với Vũ, vì hắn không làm việc ở tòa soạn thường xuyên như tôi. Có khi nhiều ngày liền chẳng thấy mặt anh ta đâu. Nhưng ảnh của Vũ thì lúc nào cũng được sử dụng, 1 hoặc nhiều trong mỗi kỳ báo.

Tôi đã gọi cho Vũ suốt cả 2 ngày liền nhưng hắn tắt máy, không sao liên lạc được. Hỏi trưởng ban thì anh cũng hết cách, bảo tôi thôi thì cứ vừa đi vừa bàn bạc vậy, còn dặn rằng cố nhường nhịn anh chàng này vì hắn thuộc dạng ngựa hoang khó quản.

Giá mà người đồng hành không phải Vũ thì giấc mơ này của tôi sẽ đẹp hơn biết bao.

....

Vũ chỉ đến sân bay trước giờ bay 30 phút với 1 ba lô cùng cái túi đeo máy ảnh trước ngực, trong khi tôi đã làm xong hết mọi thủ tục trước cả tiếng đồng hồ và đang ngồi rửa xả hắn không biết đã chết ở xứ nào rồi.

“Xin chào!”

“Anh định để tôi làm phóng sự 1 mình với máy ảnh 3.2mp của tôi chắc??”

“Thôi nào, tôi chẳng phải đang đứng trước mặt nàng rồi sao?”

Gã nhiếp ảnh gia chấp tay cầu hòa, rồi nhanh chóng xách hộ cái túi của tôi lên quàng qua vai. Ờn trời là ft ra hắn cũng còn biết gallant với phụ nữ.

...

“Làm gì vậy?”

“Chống ù tai”

“Chống bằng cách bịt mũi và thổi phù phù như thế à?”

“.....”

“Ài bày cho cách đó vậy?”

“Google”

Vũ cười sặc ra và cứ quan sát tôi đang “hành động” như thể đang xem 1 đoạn phim của Mr Bean. Tôi cảm thấy thật không công bằng cho mình khi phải đi cùng với cái con ngựa này. >__<

4. Unchanged Lady

“Lại là sơ mi à?”

Mỗi một ngày mới gặp nhau vào buổi sáng, đó luôn là câu đầu tiên Vũ nói với tôi. Hắn ra vẻ như tôi đang làm hắn bội thực với trang phục áo sơ mi và quần jean này vậy.

Đổi lại, “Anh biến đi đâu thế hả?” trở thành câu cửa miệng mà tôi dường như nói không dưới 3 lần 1 ngày với gã. Thật khổ sở khi Vũ cứ hờ ra là chạy đi đâu đó chụp những bức ảnh linh tinh, khi thì chim chóc, khi thì hoa cỏ, khi thì những người phụ nữ qua lại trên phố, có lúc lại là cái thùng rác! Nhưng phải thừa nhận là những thứ tôi thấy rất bình thường qua ống kính của Vũ bỗng cá tính và thu hút lạ.

“Anh làm ơn tuân thủ theo lịch trình được không?”

“Vậy cô có thể thay đổi được không?”

“Thay đổi cái gì??”

“Quần áo, giờ giấc... 8h ăn sáng, 9h tối về phòng. Còn tóc thì luôn phải bới gọn 1 cục. Cô không tự tin về mái tóc của mình à?”

“Tự tin hay không cũng chẳng liên quan đến anh. Tôi là phóng viên chứ không phải người mẫu!”

“Haha. Đừng nguyên tắc thế chứ. Ai bảo làm phóng viên thì phải như vậy, My Unchanged Lady?”

Mặt tôi cau lại và mặc kệ Vũ, thôi đôi co để cố ăn xong bữa trưa. Còn hắn chỉ uống mỗi tách cà phê, đọc tờ báo 1 lượt, rồi bỗng ngừng lên hỏi – “Chiều đi đâu?”

“Thư viện Anh ở...”

“Thư viện à? Chán ngắt. Đi xem chương trình này với tôi”

“Không!” – Tôi gắt lên, lo sợ gã này sẽ làm hỏng kế hoạch tìm quyển sách – “Anh không được tự ý thay đổi lịch trình!”

“Nếu tôi muốn thì sao?”

Về mặt nông nông chẳng sợ trời đất của Vũ làm tôi nổi điên, nhưng lại không thể hăm dọa hay ép buộc gì hần. Cảm thấy khó mà làm dữ được, tôi đành xuống giọng – “Làm ơn đi!”

“Được rồi” – Gã tỏ vẻ thương hại – “Đi thư viện Anh xong rồi sang kia cũng được”

...

Vì là thư viện lớn mang tầm quốc tế với cách tổ chức chuyên nghiệp, tôi nhanh chóng tìm ra quyển *Once in your life* có chữ ký quen thuộc của Nam, nhỏ xíu ở góc dưới của bìa sau. May mà ở đây cũng chỉ có 1 quyển mang tựa này.

Đột nhiên Vũ giật cuốn sách trên tay tôi, nhìn vào chỗ tôi vừa ngắm nghía – “Gì đây? Chữ ký sếp Nam à?”

“À... nó...là...” – Tự dưng tôi phát ngượng mà ấp úng không thành câu.

“Thì ra đây là lý do nàng đưa thư viện này vào lịch trình?” - Vũ chống 1 tay lên kệ sách, nghiêng đầu quan sát gương mặt chắc là đang rất đỏ của tôi.

5. Câu chuyện Ngọc Trai

Nơi mà Vũ kéo tôi đến là một chương trình event của nhãn hàng nào đó, hình như về thời trang. Bâng rôn bên ngoài giăng chữ “Free for your change” khiến tôi cảm thấy có âm mưu gì đó của Vũ ở đây, nhưng lại chưa rõ hần muốn làm gì.

Cảm giác ấy chỉ được khẳng định khi chương trình chính thức bắt đầu. Người MC trên sân khấu mời 1 cô gái tình nguyện cho các chuyên gia làm tóc, trang điểm và stylist thay đổi hình ảnh để “make you surprise with yourself”, và Vũ lập tức cầm tay tôi giờ cao!! Đấy, tôi đã nói là hần có âm mưu mà!

Tất cả ánh mắt đều hướng về tôi chờ đợi, còn tôi thì chẳng biết phải thế nào ngoài việc đứng chôn chân tại chỗ. Bên cạnh, gã đồng hành khế đẩy tôi, kèm theo lời thì thào – “Thử đi, chàng trai ấy rồi sẽ nhận ra hạt ngọc trai bên trong cô!”

Trong khoảnh khắc ấy, tôi như bị thôi miên, từ từ bước lên theo tiếng gọi của “chàng trai ấy”. = __ =

Sau khoảng 15 phút, ông chuyên gia về tóc nổi tiếng Thomas Taw đã biến búi tóc quăn cao bằng chiếc kẹp nâu của tôi thành 1 mái tóc chấm vai với những nếp xoắn gọn quăn rũ. Cộng thêm vài phụ trang của nhà stylist và gương mặt trang điểm nhẹ, tôi bước ra sân khấu từ sau bức màn với nhiều tiếng trầm trồ, y như 1 ca sĩ nổi tiếng vừa xuất hiện.

Lẩn trong đám đông bên dưới, tôi thấy Vũ mỉm cười, giờ ngón tay cái ra dấu “number one” và nháy mắt với tôi. Dường như, có 1 con sâu vừa chui khỏi kén để hóa thành bướm?

.....

“Trong tôi có hạt ngọc trai thật sao?” – Tôi bất thần hỏi Vũ khi dừng lại trước hình ảnh mình phản chiếu qua tấm cửa kính trên phố. Người con gái sành điệu và xinh đẹp này là tôi ư?

“Cô có biết ngọc trai hình thành như thế nào không?” – Vũ vừa đáp, vừa giờ máy lên ngắm 1 người thợ sửa ống nước ở gần đó.

Tôi khẽ lắc đầu. Hần bấm máy và xem lại bức ảnh, rồi quay sang tôi.

“Không phải tất cả con trai đều tạo ra ngọc. Nó chỉ kết ngọc khi có 1 thứ gì đó lọt vào bên trong vỏ. Nếu trong suốt quãng đời sống của mình, con trai không để một chất xúc tác nào gây đột phá, nó sẽ mãi mãi là 1 sinh

vật bình thường không giá trị.”

Câu chuyện của Vũ chợt làm tôi vỡ ra vài điều, không to tát lắm như cũng có chút ý nghĩa.

.....

Trở về sau chuyến đi với hình ảnh mới, tôi khiến mọi người hết sức bất ngờ, trong đó có cả Nam. Anh cứ nhìn tôi bên phải đến bên trái, mắt mở to ra chiều thích thú, rồi gật gù kết luận - “Quyên nên thay đổi như thế sẽ hay hơn”.

Dĩ nhiên, tôi thấy vui, nhưng không hiểu sao cảm giác đã không còn hạnh phúc hay sung sướng như lẽ ra phải vậy. Ừ thì, chàng trai ấy đã nhìn thấy điểm sáng ở tôi, nhưng suy cho cùng, anh cũng chỉ là người thưởng lãm 1 viên ngọc đã được phơi bày.

Bỗng dưng tôi muốn tìm Vũ. Nghe đâu hắn đòi nghỉ dài hạn đi xuyên Việt để chụp ảnh. Nhưng tìm để làm gì? Tôi không biết nữa. Tôi chỉ nhận ra rằng, nếu ai đó thấy được nét đẹp tiềm ẩn của bạn ngay khi nó chưa hề hình thành, thì bạn không nên để vuột mất họ.

Vì có khi trong suốt cuộc đời bạn chỉ 1 lần gặp được người ấy.

Once in your life.

-----Tháng 8/2010 - Sakuravn -----

Hết